

കനചിരമ്പരയ്ക്ക

പല നിറങ്ങൾ കലങ്ങിയ ഭ്രാന്തമായ കനവുകളുടെ നരച്ച ചാരം മൂടിയ
ചില അടർപ്പുകളിൽ നിന്നുറുന്ന സ്മൃതികളുടെ വന്യമായ ഇരമ്പങ്ങൾ...

ഹെബിൻ ജോയ് അറപ്പാട്ട്

Copyright

MALAYALAM LANGUAGE
കനവിരമ്പങ്ങൾ

Short Stories
by Febin Joy Arappattu

Draft Copy: April 2022

Self-published(Draft)
© 2022, Febin Joy Arappattu
febinjoy@protonmail.com

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, stored in a retrieval system, stored in a database and / or published in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

Front cover image by Nattu Adnan
(<https://unsplash.com/@reallynattu>).

മരുഭൂമിയിൽ പൂക്കൾ വിരിയുമ്പോൾ

നനഞ്ഞു കുതിർന്ന് കടയിലേക്ക് ഓടി വരുന്ന എന്നെ കണ്ടപ്പോഴേ ഗോപാൽ എന്റെ പതിവ് ഇഞ്ചി ചായ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കാലം എത്രയൊക്കെ മാറിയാലും മാറ്റം ഇല്ലാത്ത ചിലതില്ലേ; ഗോപാലിന്റെ കടയിലെ ഇഞ്ചി ചായയും റാഫി ദായുടെ പാട്ടും എത്രയോ കാലമായി മാറ്റം ഇല്ലാതെ തുടരുന്നു. എന്നൊക്കെ മുത്താത്തതിനു വന്നിട്ടുണ്ടോ അന്നൊക്കെ ഗോപാലും റാഫി ദായും ചേർന്ന് വയറും മനസ്സും നിറച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസയുടെ കൂടെ എത്ര തവണ ഇവിടെ വന്നു എന്നതിന് കയ്യും കണക്കും ഇല്ല.

ഒരു അവധി ദിവസത്തിന്റെ എല്ലാ ആലസ്യങ്ങളെയും വാരിപ്പുണരാൻ കൊതിപ്പിക്കുന്ന കാലാവസ്ഥ. പുക കറുപ്പിച്ച പഴയ ടേപ്പ്റെക്കോഡറിൽ നിന്ന് പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ റാഫി ദാ പാടുന്നുണ്ട് - “ക്യാ ഹുവാ... തേരാ വാദാ...” ആടിത്തീർക്കുന്ന മഴ ഒന്നൊത്തുണ്ടാൻ കാത്തു റാഫി ദായിൽ അലിഞ്ഞ് ഇളകുന്ന കാലുള്ള ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്നു ചൂട് ഇഞ്ചി ചായ ഊതി കുടിക്കുമ്പോഴാണ് മെസ്സേജിന്റെ വരവറിയിച്ചുകൊണ്ടു ഫോൺ ഇരമ്പിയത്. പരിചയമില്ലാത്ത നമ്പറിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വാട്സാപ്പ് മെസ്സേജ്.

'Did you forget me?'(നീ എന്നെ മറന്നുവോ?)

പേര് വെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇത് ഇസയുടെ മെസ്സേജ് ആണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്ക് ഒരു നൊടിയിട പോലും വേണ്ടി വന്നില്ല.

ഇസ! ഇസബെല്ല... എന്റെ മനസ്സ് സന്തോഷം കൊണ്ടാർത്തു വിളിച്ചു... നിറയെ പുത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ആ മരുഭൂമിയുടെ ചിത്രം വേറെ ആരും പ്രൊഫൈൽ പിക്ചർ ആക്കില്ല! എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു.

വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ഞാൻ ആ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. മറുവശത്തു ഫോൺ അടിക്കുന്നത് എന്റെ ഹൃദയതാളത്തിലാണെന്നു തോന്നി.

'ഇപ്പോൾ കോൾ എടുക്കാൻ സാധിക്കില്ല. ദയവായി മെസ്സേജ് അയക്കൂ' ഫോൺ കട്ട് ചെയ്ത പുറകെ ഒരു മെസ്സേജ് വന്നു.

'ഇസാ... നീ എവിടെയാണ്?' അതിവേഗത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ മറുപടി അയച്ചു.

'അപ്പോൾ എന്നെ മറന്നിട്ടില്ല! ഞാൻ ഇന്നലെ ബാംഗ്ലൂർ എത്തി. ഉച്ചയ്ക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുമോ?'

'തീർച്ചയായും. ഞാൻ എവിടെ വരണം?'

'ഞാൻ പറയില്ല. നീ കണ്ടുപിടിക്കൂ...'

ഒന്നര വർഷത്തിന് ശേഷവും അവൾക്ക് ഒരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ലെന്ന് മനസ്സ് പറഞ്ഞു.

ഗോപാലിന് ചായയുടെ കാൾ കൊടുത്തു പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ മഴയ്ക്ക് പ്രണയത്തിന്റെ ഭാവമായിരുന്നു. മുഖത്തു വീഴുന്ന ഓരോ മഴത്തുള്ളിയും ഇസയുടെ ചുംബനങ്ങൾ പോലെ... അവ വന്നു പതിക്കുന്നത് എന്റെ ആത്മാവിലാണെന്നു തോന്നി.

മുത്താന്തി യാത്രയ്ക്കു അവധി കൊടുത്തുകൊണ്ട് വന്ന വഴിയിലേയ്ക്ക് ബൈക്ക് തിരിക്കുമ്പോൾ എത്രയും വേഗം ഇസയുടെ അടുത്തെത്താൻ മനസ്സ് വെമ്പുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പൊതുവെ മടക്കയാത്രകൾ പെട്ടെന്നുവസാനിക്കാറുണ്ട്. കണ്ടു തീർന്ന കാഴ്ചകളുടെ പുതുമ ചോർന്ന തിരിച്ചു വരവുകളാണ് ഓരോ മടക്ക യാത്രയും. അത് കൊണ്ട് തന്നെ വിരസവും. ഇന്നത്തെ മടക്കയാത്ര ഒരിക്കലും മടുക്കാത്ത ഒരു കാലഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങി പോകാണ്. ഇസയുമൊത്തുള്ള കഴിഞ്ഞ കാല ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള മടക്ക യാത്ര.

തുള്ളിക്കൊരു കുടം പെയ്യുന്ന മഴയും, നനഞ്ഞു തെന്നിത്തെറിച്ച് കിടക്കുന്ന കനക്പുര റോഡും, ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വാരിക്കുഴികളും കടന്നു മുന്നോട്ടു കുതിക്കുമ്പോഴും എന്റെ മനസ്സ് പിന്നോട്ട് പോവുകയായിരുന്നു. ഇസയിലേക്ക്. അവളുമൊത്തു ജീവിച്ച രണ്ടു വർഷത്തെ ഓർമ്മകളിലേക്ക്.

കടും പച്ച ജനാലകളും, ചുവന്ന ചുവരുകളും, ഉള്ളു നിറയെ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗന്ധവും ഉള്ള ബാംഗ്ലൂർ കബ്ബൺ പാർക്കിലെ സ്റ്റേറ്റ് സെൻട്രൽ ലൈബ്രറിയിൽ വെച്ചാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി നീല കണ്ണുകളും, കറുത്ത കോലൻ മുടിയും, നുണക്കുഴികളുമുള്ള ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഇസബെല്ലയെ കാണുന്നത്.

'എന്താണ് നിന്റെ പേരിന്റെ അർത്ഥം?' ഒരിക്കൽ സുല(*ഒരു ഇന്ത്യൻ വൈൻ) നുണഞ്ഞു ഇരുന്ന ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ അവളോട് ചോദിച്ചു.

'ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം' എന്റെ വിരലുകൾക്കിടയിലേക്കു അവളുടെ വിരലുകൾ കൊരുത്തു കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ നിന്നെ ഇസ എന്ന് വിളിച്ചോടെ?'

'ഇസ! എന്നെ മറ്റാരും ഇതുവരെ അങ്ങിനെ വിളിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാവർക്കും ഞാൻ ബെല്ലയാണ്...'

ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ അത് പറയുമ്പോൾ അവളുടെ നുണക്കുഴികൾ കൂടുതൽ ചുവന്നിരുന്നു. അവയിൽ ലജ്ജയുടെ അലകൾ ഓളം തല്ലുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. അവൾ മൃദുലമായി എന്റെ കൈ പിടിച്ചമർത്തി. അവൾ ആദ്യമായി സാരി ഉടുത്ത ദിവസം ആയിരുന്നു അത്. വെളുത്ത പൂക്കൾ ഉള്ള ചുവന്ന സാരി അവളെ കൂടുതൽ സുന്ദരിയാക്കി. ചെറിയ ചുവന്ന പൊട്ട് അവൾക്കു നന്നായി ചേരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ കാതിലെ ജിമിക്കി താളത്തിൽ പതിയെ ആടി.

എന്റെ ബൈക്കിന്റെ പുറകിൽ കയറി അവളുടെ പി ജിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവൾ എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർന്നിരുന്നു. കാറ്റിൽ അവളുടെ നീളൻ മുടിയിഴകൾ എന്നെ തഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നാണ് അവൾ ആദ്യമായി എന്നെ ചുംബിച്ചത്.

ലാറ്റിൻ അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിൽ ഗബ്രിയേൽ ഗാർഷ്യ മാർക്കസിനെയും പാബ്ലോ നെരൂദയെയും മാത്രം പരിചയമുള്ള എന്നെ അവൾ മറ്റു സ്പാനിഷ് എഴുത്തുകാരിലേയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചു.

ഇസബെൽ അലാൻഡയുടെ 'The House of the Spirits'(ആത്മാക്കളുടെ വീട്) എന്നിക്ക് മാജിക്കൽ റിയലിസത്തിന്റെ പുതിയ ഒരനുഭവമായിരുന്നു.

'അവരോടുള്ള കടുത്ത ആരാധന കൊണ്ടാണ് അമ്മ എന്നിക്ക് ഇസബെല്ല എന്ന് പേരിട്ടത്' അവൾ വെളിപ്പെടുത്തി.

എന്നിലൂടെ ഇസ മലയാളം സാഹിത്യത്തിലെ മികച്ച കൃതികളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷകളെ പരിചയപ്പെട്ടു. മാധവിക്കുട്ടിയും, ഓ വി വിജയനും അവൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരായി.

'എനിക്ക് ഒരു മകൾ ഉണ്ടായാൽ ഞാൻ അവൾക്ക് ആമി എന്ന് പേരിടും' മാധവിക്കുട്ടിയുടെ 'എന്റെ കഥ' വായിച്ച ശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു.

അപ്പൂക്കിളിയും അളളാപ്പിച്ച മൊല്ലാക്കയും പത്മയും മൈമൂനയുമൊക്കെച്ചേർന്ന രവിയുടെ ലോകം അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

'ഇതൊരു ലോക ക്ലാസ്സിക് ആണ്. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ ഇത് സ്പാനിഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യണം' ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം വായിച്ച ശേഷം അവൾ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'സ്പാനിഷിന്റെ മൂപ്പതും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഇരുപത്താറും അക്ഷരങ്ങളും കൂട്ടിയാലേ മലയാള ഭാഷയോളം എത്തൂ...' മലയാളത്തിന് അൻപത്താറു അക്ഷരങ്ങളുണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ കളി പറഞ്ഞു.

കവിതകളും വൈനും ഞങ്ങളുടെ കൂടിക്കാഴ്ചകൾക്കു കൂടുതൽ മിഴിവേകി. കബൂൺ പാർക്കിലെ പൂക്കൾ പരവതാനി വിരിച്ച നടവഴികളിലൂടെ തോളുരുമ്മി നടക്കുമ്പോൾ അവൾ ചിലിയൻ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും പാബ്ലോ നെരൂദയെക്കുറിച്ചും വാചാലയായി.

'നിനക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട നെരൂദയുടെ വരികൾ ഏതാണ്?' ഒരിക്കൽ അവൾ എന്നോട് ചോദിച്ചു.

'Tonight I can write the saddest lines.

To think that I do not have her. To feel that I have lost her.

To hear the immense night, still more immense without her.

And the verse falls to the soul like dew to the pasture.'

'എത്ര തീവ്രമായാണ് വിരഹത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അല്ലെ?' പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലേക്ക് ഓടിയെത്തിയ വരികൾ ചൊല്ലിയ ശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'അത് നെരുവയുടെ ആദ്യ കാല കവിതകളിൽ ഒന്നാണ്. എല്ലാവരുടെയും പ്രിയപ്പെട്ടത്. എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടത് മറ്റൊന്നാണ്'

'If suddenly you forget me

Do not look for me

For I shall already have forgotten you'

അത് പറയുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ കുസൃതി വിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

'ആ കവിത അവസാനിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നറിയാമോ?' എന്റെ തോളിലേക്ക് ചാഞ്ഞു കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

'My love feeds on your love, beloved

And as long as you live, it will be in your arms without leaving mine'

അവൾ ചിരിച്ചു. ആ കരിനീല കണ്ണുകൾ കൂടുതൽ ആഴമുള്ളതായി എനിക്ക് തോന്നി. ഒരു കുളിർകാറ്റ് ഞങ്ങളെ തഴുകി കടന്നു പോയി. എന്റെ കൈകൾ അവളെ എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർത്തു പിടിച്ചു.

'നാളെ പുലർച്ചെ എന്നെ നന്ദി ഹിൽസ് വരെ കൊണ്ടുപോകാമോ?' അന്നത്തെ മടക്കയാത്രയിൽ എന്റെ തോളിൽ തലചായ്ച്ചു ചേർന്നിരുന്നുകൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

നന്ദി ഹിൽസിലെ കോട പുതഞ്ഞ നടപ്പാതയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു കുളിരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി.

ടിപ്പു സുൽത്താൻ തന്റെ തടവുകാരെ തള്ളി ഇട്ടു കൊന്നിരുന്ന മുമ്പിൽ(*ടിപ്പുസ് ഡ്രോപ്പ്) എത്തിയപ്പോൾ അവൾ അവരെ ഓർത്തു വിലപിച്ചു... നനുത്ത മഞ്ഞിന്റെ മറയിലൂടെ അടിവാരത്തെ ഗ്രാമം ഞങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പരന്നു കിടന്നു. പരേതരുടെ ചോര വീണു ചുവന്ന മണ്ണുള്ള ഭൂമിയിൽ അങ്ങിങ്ങായി കൃഷിയുടെ പച്ച തുരുത്തുകൾ പൊടിച്ചു നിന്നു. താഴ്വാരത്തു നിന്നുയർന്നു പൊങ്ങിയ കാറ്റിൽ വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ ഇളകിയാടി. ഇലകളുടെ മർമ്മരം മരിച്ചു പോയ തടവുകാരുടെ നിലവിളികളാണെന്നു അവൾ വിശ്വസിച്ചു. അപ്പോൾ അവളെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ എന്നിലേക്ക് കൂടുതൽ പറ്റിച്ചേർന്നു. ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ടവളെ പുതപ്പിച്ചു.

'ഇതെന്താണ്?' ഇളകുന്ന കൽപടവുകളിലൂടെ താഴേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട നെയ്യിൽ പുതഞ്ഞ നന്ദിയുടെ വലിയ വിഗ്രഹത്തെ നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു.

'നന്ദി. പുരാണങ്ങളിൽ ശിവന്റെ വാഹനം. ഭൂതഗണങ്ങളുടെ നേതാവും, കൈലാസത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനും നന്ദിയാണ്.'

'ദൈവങ്ങൾക്കെന്തിനാണ് കാവൽ?'

അവളുടെ ചോദ്യത്തിന് എനിക്കുത്തരമില്ലായിരുന്നു.

'അവരെ ശല്യപ്പെടുത്താതിരിക്കൂ...' അവിടവിടെയായി ഒറ്റ തിരിഞ്ഞ മറവുകളിൽ കണ്ട കമിതാക്കളെ ഞാൻ നോക്കിയപ്പോഴൊക്കെ അവൾ എന്റെ കയ്യിൽ മൃദുവായി നുള്ളി.

'ഇത് കല്ലിൽ തീർത്ത കവിതയാണ്.' നന്ദി ഹിൽസിന്റെ താഴ്വാരത്തുള്ള ആയിരം വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ പഴക്കം ഉള്ള ഭോഗനന്ദീശ്വര ക്ഷേത്രം അവളിൽ ആശ്ചര്യമുണർത്തി.

ഞാൻ അപ്പോൾ അവളോട് ഹംപിയെക്കുറിച്ചും ഖജുരാഹോയെക്കുറിച്ചും അജന്ത-എല്ലോറയെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു.

'ഒരിക്കൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു എല്ലായിടത്തും പോകണം' അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

തിരിച്ചു പോരുമ്പോൾ കണ്ട മുന്തിരിത്തൊപ്പുകൾ അവളിൽ സ്വദേശമായ വാൽപരൈസോയിലെ മുന്തിരിത്തൊപ്പുകളുടെ ഓർമ്മകളുണർത്തി.

'നിനക്കറിയാമോ നെരുദയുടെ വാൽപരൈസോയിലെ വീട് എന്റെ വീടിനടുത്താണ്. മൂന്നു തെരുവുകൾക്കപ്പുറം.' നിറഞ്ഞു തൂങ്ങിക്കിടന്ന മുന്തിരിക്കുലകളുടെ ചിത്രങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനിടെ അവൾ അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ഈ നഗരം ഇന്നും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ! പഴയതു പോലെ!' മണ്മറഞ്ഞു പോയ കഴിഞ്ഞ കാല പ്രൗഢിയുടെ നിഴൽ പോലുമില്ലാത്ത ഹംപിയിലെ തകർന്ന അവശേഷിപ്പുകൾ നോക്കി അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

'ഇന്നത്തെ നഗരങ്ങളും ഇത് പോലെ ഒരിക്കൽ നശിക്കും. അല്ലേ?' ഒരു കാലത്തു വിദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് പോലും വജ്രങ്ങളും രത്നങ്ങളും വാങ്ങാൻ ആളുകൾ വന്നിരുന്ന വിജയനഗര സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കച്ചവടത്തെരുവുകളിലെ തകർന്നു വീണ കൽതൂണുകളിലൊന്നിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

'എല്ലാം നശിക്കും. സമ്പത്തിന്റെ അനന്തര ഫലമാണ് നാശം'. അവൾ തന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവൾക്കപ്പോൾ ഒരു തത്വ ജ്ഞാനിയുടെ ഭാവമായിരുന്നു.

'ഇസാ... നീ എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുമോ?' ഒരു വൈകുന്നേരം വൻവൃക്ഷങ്ങൾ തണൽ വിരിച്ച മുത്താത്തിയിലെ കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴാണ് ഞാൻ അവളോടത് ചോദിച്ചത്.

അവൾ ആ ചോദ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നി.

'ഒരു മോതിരത്തിനു വേണ്ടി എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പണയം വെയ്ക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമല്ല!' തെല്ലു നേരത്തെ മൗനത്തിനു ശേഷം അവൾ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നിശബ്ദത തളം കെട്ടി നിന്നു. അകലെയെവിടെയോ കൂടുതലേടി പറവകൾ ചിറകടിച്ചുയർന്നു...

'പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്ന രണ്ടു പേർക്ക് ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കാൻ അങ്ങിനെ ഒരു കെട്ടുപാട് ആവശ്യമുണ്ടോ?' അത് ചോദിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ കൂസ്യതി നിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരി തങ്ങി നിന്നു.

ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ വീഴുന്ന സായാഹ്നസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ അവളുടെ മുഖത്തിന് കൂടുതൽ അരുണിമ പകർന്നു. അവൾ കൂടുതൽ മനോഹരി ആയതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ആ കൂസിയ കണ്ണുകളിൽ ചുണ്ടു ചേർത്തു. മെല്ലെ എന്നിലേക്കമർന്ന് അവളെന്നെ വാരിപ്പുണർന്നു. ഞങ്ങൾക്കരികിലൂടെ കാവേരി നദി നിറഞ്ഞൊഴുകി.

പിറ്റേന്ന് മുതൽ എച് എസ്സ് ആർ ലേ-ഔട്ടിലെ എന്റെ ഫ്ലാറ്റ് അവളുടേത് കൂടി ആയി മാറി.

'നിനക്കേറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഗന്ധം ഏതാണ്' അവളുടെ മടിയിൽ തലവയ്ച്ചു കിടന്നപ്പോൾ ഒരിക്കൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'പുതുമണ്ണിൻ്റെത്. നിന്റേതോ?' എന്റെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്ക് നോക്കി തലമുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കൊണ്ട് അവൾ മറുചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

'നിന്റെ വിയർപ്പിന്റേത്.' മുന്നിലേക്ക് വീണു കിടന്ന അവളുടെ മുടിയിഴകളിൽ മുഖം ഒളിപ്പിച്ചുള്ള എന്റെ മറുപടി അവളിൽ ലജ്ജയുടെ പൂത്തിരികൾ കത്തിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഇസ ലജ്ജിച്ചു ഞാൻ ആദ്യം കാണുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ അണിവയറിൽ മെല്ലെ ചുംബിച്ചു. അവൾ കുറുകിക്കൊണ്ടു എന്നിലേക്കമർന്നു.

നീലക്കുറിഞ്ഞി പൂത്തതറിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ മൂന്നാറിൽ പോകണമെന്നവൾ വാശി പിടിച്ചു.

ഇളം വയലറ്റ് നിറത്തിൽ നിറഞ്ഞു പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കുന്ദുകളും താഴ്വരയും അവളിൽ ഗൃഹാതുരതയുണർത്തി.

'ചിലിയിൽ ഇതുപോലെ ഒരിടമുണ്ട്.' പൂക്കളിലൂടെ കൈ ഓടിച്ചു കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

'എവിടെ?'

'അറ്റക്കാമ മരുഭൂമി. വർഷങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ പെയ്യുന്ന മഴയ്ക്ക് ശേഷം അവിടമാകെ പൂക്കൾ വിരിയും. ഇതു പോലെ... വയലറ്റ് നിറത്തിൽ.' ഒരു നിമിഷാർദത്തിൽ അവൾ ചിലിയിൽ എത്തിയത് പോലെ...

ടോപ്പ് സ്റ്റേഷനിലെ ടെന്റിനു മുന്നിൽ കൂട്ടിയ നെരിപ്പോടിനരുകിലിരുന്ന് ഞങ്ങൾ നിലാവിൽ കുളിച്ചു നിന്ന താഴ്വരയുടെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ചു. ഞങ്ങളെ ഞങ്ങളുടേതായ ലോകത്തു തനിച്ചാക്കിക്കൊണ്ട് ചന്ദ്രൻ

മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൊളിച്ചു. ഞങ്ങളൊന്നായ ശേഷമുള്ള ആദ്യ യാത്രയായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങളുടെ മധുവിധു.

അന്ന് എന്റെ കയ്യിൽ മുഖം ചേർത്തുറങ്ങുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ നൈർമല്യമായിരുന്നു. ടെന്റിനുള്ളിലേക്കരിച്ചിറങ്ങുന്ന നേർത്ത തണുപ്പിൽ അവൾ സ്ലീപ്പിങ് ബാഗിലേക്കു പതിയെ ചുരുണ്ടു. പുറത്തേ നെരിപ്പോടിൽ വിറകുകൾ അപ്പോഴും ചെറുതായി ജ്വലിച്ചിരുന്നു.

'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്! ആരാണീ പേരിട്ടത്?' ആലപ്പുഴയിലെ ഒരു ഹൗസ് ബോട്ടിൽ കായലിലെ ഓളങ്ങളിൽ കണ്ണ് നട്ടു എന്നോട് ചേർന്നിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു.

'അറിയില്ല!' ഞാൻ ചുമലുകൾ കൂച്ചി.

'മനസ്സിൽ കവിതയുള്ള ആരോ ആവണം. ഈ പ്രകൃതി ആരുടെ ഉള്ളിലും പ്രണയം നിറയ്ക്കും. അവരെ കവികളാക്കും.' അവൾ സ്നേഹാർദ്രയായി. എന്റെ നെഞ്ചിൽ അവളുടെ വിരലുകൾ കോറിയിട്ട കവിതകൾ കണ്ടു നാണിച്ചിട്ടെന്നവണ്ണം ഒരു നീർക്കാക്ക കായലിലേയ്ക്കുളിയിട്ടു...

ഫോർട്ട് കൊച്ചിയിലെ ആർട്ട് ഗാലറികളിലൊന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അവൾ വാൽപരൈസോയിലെ ഗ്രാഫിറ്റിയെക്കുറിച്ചു വാ തോരാതെ സംസാരിച്ചു.

എനിക്കായി അവൾ ചിലിയൻ വിഭവങ്ങൾ പാകം ചെയ്തു. ഞാൻ അവൾക്കു വേണ്ടി ഇന്ത്യൻ വിഭവങ്ങളും. കുടുംബുളിയിട്ട മീൻകറി അവൾക്കേറെ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു സ്പാനിഷ് ലീഗ് ഫുട്ബോൾ കാണാൻ ഉറക്കമിളച്ചു. എൽ-ക്ളാസ്സിക്കോയിൽ ബാർസിലോണ ജയിച്ചപ്പോൾ അവൾ സന്തോഷം കൊണ്ടാർത്തു വിളിച്ചു.

എന്നോടൊപ്പമിരുന്ന് അവൾ മലയാളം സിനിമകൾ കണ്ടു. മമ്മൂട്ടിയും മോഹൻലാലും അവൾക്കും മമ്മൂക്കയും ലാലേട്ടനും ആയി.

ഞങ്ങളുടെ ഫ്ലാറ്റിന്റെ ബാൽക്കണിയിലേക്കു ചാഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന മരക്കാമ്പിലൂടെ വല്ലപ്പോഴും വന്നെത്തിയിരുന്ന അതിഥിയായ നീണ്ട വാലുള്ള അണ്ണാറക്കണ്ണനെ അവൾ 'രവി' എന്ന് വിളിച്ചു. അവനായി അവൾ വെള്ളവും പഴങ്ങളും കരുതി വെച്ചു.

പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയും കൂട്ടിൽ ഇട്ടു വളർത്തുന്നതിനോട് അവൾക്കു എതിർപ്പായിരുന്നു.

'സ്നേഹത്തിന്റെ തടവുകാർ' എന്നായിരുന്നു അവൾ വളർത്തു മൃഗങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് വേണ്ടി വിശാലമായ ഈ പ്രപഞ്ചമാണ് നാം അവർക്കു നിഷേധിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അവളുടെ പക്ഷം.

'സ്വന്തമാക്കലല്ല. സ്വതന്ത്രമാക്കലാണ് യഥാർത്ഥ സ്നേഹം. സത്യസന്ധമായ സ്നേഹം നമ്മളിലേക്ക് എന്നാണെങ്കിലും തിരിച്ചെത്തും. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽ പത്മ രവിയ്ക്കായി തിരിച്ചു വന്നത് പോലെ.' ഇടക്കെപ്പോഴോ രവിയെ കാണാതായപ്പോൾ അവൻ തിരിച്ചു വരും എന്നവൾ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. പത്മയെ പോലെ അവൾ അവനു വേണ്ടി കാത്തിരുന്നു.

കൃത്യമായ പദ്ധതികൾ ഇല്ലാത്ത യാത്രകൾ ഇസയ്ക്കു ഒരു ഹരം തന്നെ ആയിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത നിമിഷങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുന്നതും അനുഭവങ്ങൾ പകർന്നു തരുന്നതും ഇത്തരം യാത്രകളാണെന്നു അവൾ വിശ്വസിച്ചു.

അധികം മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ ഇല്ലാതെ. ഞങ്ങളെ അറിയാത്ത... ഞങ്ങൾക്കറിയാത്ത ആളുകൾക്കിടയിൽ തിരക്കിൽ അലിഞ്ഞും തിരക്കിൽ നിന്നുകന്നും ഞങ്ങൾ യാത്രകൾ ചെയ്തു... ഇനിയൊരിക്കലും ജീവിതത്തിൽ കണ്ടു മുട്ടും എന്നുറപ്പില്ലാത്ത ആളുകളോട് ഇടപഴകി. ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതിയിൽ അലിഞ്ഞു, പ്രകൃതിയെ അറിഞ്ഞു...

പിണക്കങ്ങളില്ലാതെ രണ്ട് വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയത് രണ്ട് നിമിഷങ്ങൾ പോലെയെന്നെന്ന് തോന്നി. കാറ്റിൽ പുസ്തകത്താളുകൾ മറിയുന്നത് പോലെ. നമ്മൾ ഏറെ ആസ്വദിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ തീരുന്നതു നമ്മളറിയാറില്ലല്ലോ.

'ഇസാ... നിന്നിൽ നിന്നുകന്നിരിക്കാൻ എനിയ്ക്കാവും എന്നു തോന്നുന്നില്ല'. അവളുടെ വിസയുടെ കാലാവധി കഴിയാറായ ദിവസങ്ങളിലെപ്പോഴോ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'യഥാർത്ഥ സ്നേഹം മൂന്നു പരീക്ഷകൾ വിജയിക്കണമെന്നാണ്. സമയത്തിന്റെ, ദൂരത്തിന്റെ, അഭാവത്തിന്റെ... അടുപ്പം ദൂരത്തിലല്ല. മനസ്സിലാണ്. അകൽച്ചയും. ബന്ധങ്ങൾക്ക് അകലം ഇല്ല!' സന്തോഷം നടിച്ചുകൊണ്ടവൾ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ തിരിച്ചു വരും വരെ തമ്മിൽ സംസാരിക്കില്ലെന്ന് എനിക്ക് വാക്ക് തരണം'. അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

'പത്മയെ പോലെ മടങ്ങി വരുമെന്ന് നീയും...'

'എന്നെ ഈ നഗരം ഒന്നു ചുറ്റിക്കാണിക്കാമോ?' ചിലിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുന്നതിന് തലേന്ന് രാത്രി അവൾ ചോദിച്ചു.

ഉറങ്ങുന്ന ബാംഗ്ലൂർ നഗരത്തിന്റെ ഞരമ്പുകളിലൂടെ ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ബൈക്കോടിച്ചു. കാറ്റേറ്റ് കുളിർന്നപ്പോൾ അവൾ എന്നെ ഇറുകെ കെട്ടിപ്പുണർന്നു.

യാത്രയാക്കാൻ എയർപോർട്ടിലേക്ക് കൂടെ ചെല്ലാൻ അവൾ എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. അകന്നു പോകുന്ന ഇസയെ കാണാനുള്ള കരുത്ത് എനിക്കും ഇല്ലായിരുന്നു.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ നെരുദയുടെ വരികൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ആർത്തിരവി.

'Tonight I can write the saddest lines...'

ഇസയുടെ ഓർമ്മകൾ തുളുമ്പുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഫ്ലാറ്റിൽ ഏകാന്തത എനിക്ക് കൂട്ടായി. വന്യമായ നിശബ്ദത എന്നെ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തി. വിഷാദത്തിന്റെ ലോകത്ത് നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനായി ഞാൻ അക്ഷരങ്ങളുടെ ലോകത്തേക്ക് ഓടിയൊളിച്ചു. ഇസയുടെ ഗന്ധം നഷ്ടമാവാതിരിക്കാൻ ഞാൻ അവളുടെ പുതപ്പ് കഴുകാതെ കാത്തു വെച്ചു. വല്ലപ്പോഴുമുള്ള എന്റെ യാത്രകൾ ഇസയുടെ ഓർമ്മകളുണർത്തുന്ന മുത്താത്തിയിലേക്ക് മാത്രമായൊതുങ്ങി. കാവേരി നദിയുടെ ഓളങ്ങൾ എന്നെ തഴുകിയാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴൊക്കെ എന്റെ ഉള്ളിലെ തേങ്ങലുകൾ അവയുടെ താളത്തിലുലഞ്ഞു...

ഓർമ്മകൾക്ക് വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട് എന്റെ ബൈക്ക് കബ്ബൺ പാർക്കിന്റെ പാർക്കിങ് ലോട്ടിൽ ചെന്നു നിന്നു. അവിടെ നിന്ന് ലൈബ്രറിയിലേക്കുള്ള ദൂരം ഇരട്ടി ആയതായി എനിക്ക് തോന്നി. കാലുകൾക്ക് ഭാരമേറിയത് പോലെ... എന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പിന് വേഗതയേറി.

പടിക്കെട്ടുകൾക്കരുകിൽ കാത്തുനിന്ന ഇസയിലേക്കു ഞാൻ ഓടിയാർത്തു. അവളുടെ കയ്യിലിരുന്ന് നീല കണ്ണുകളും കുഞ്ഞരി പല്ലുകളുമുള്ള ഒരു കുസൃതിക്കുടുക്ക എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കൈകൾ വിടർത്തി.

'ആമി!' അത് പറയുമ്പോൾ ഇസയുടെ കണ്ണുകൾ സജലങ്ങളായിരുന്നു.

ഇസയും ആമിയും ഒരു കുളിർ മഴയായി എന്നിൽ പെയ്തിറങ്ങി എന്റെ കാഴ്ചയെ മറച്ചു. പെയ്തു തോർന്ന മഴയിൽ പുതുമണ്ണിൻറെ ഗന്ധം ഉദിച്ചുയരുമ്പോൾ മരുഭൂമിയിൽ പൂക്കൾ വിരിയുകയായിരുന്നു...

കനവിരമ്പങ്ങൾ

കട്ടിലിൽ കിടന്നു കൊണ്ട് തന്നെ ജാലകവിരി മെല്ലെ നീക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കയ്യിലെ വിറ കാരണമാവാം ആദ്യ തവണ വിരിയുടെ തൂമ്പ് കയ്യിൽ നിന്ന് വരാലിനെ പോലെ വഴുതി നീങ്ങി. രണ്ടാം ശ്രമത്തിൽ ഒന്നുകൂടി ആയാസപ്പെട്ടതിനാലാവണം വിരി പതിയെ വിരലുകൾക്ക് വഴങ്ങി വലിഞ്ഞു മാറി. അഴുക്ക് പുരണ്ട ജനാലച്ചില്ലിന്റെ മറയിലൂടെ ആകാശത്തിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞു കീറു വെളിവായി. മാനം കറുത്തിരിക്കുന്നു. ചുറ്റും കനക്കുന്ന മഴമേഘങ്ങൾ ഇരുളിന്റെ ഒരു കരിമ്പടമായി ആകെ മൂടുന്നുവോ?

അല്പം തല പൊക്കി നോക്കാനായെങ്കിൽ!

പുറത്തെ മഴക്കാറിന്റെ പുഴുക്കത്തെക്കാൾ ഉള്ളിലെ വേവാണ് കൂടുതലേന്ന് തോന്നുന്നു. വിയർപ്പിന്റെ പശിമയിൽ ഉറുകി ഒലിക്കുന്നത് സ്വന്തം സത്തും തന്നെ. ചുറ്റും ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന വന്യമായ നിശബ്ദത ഊഷ്മാക്കുന്ന രാപകലുകളിൽ ഇന്നലകളുടെ ഓർമ്മകൾ അല്പം പോലെ വീണു പൊള്ളുന്നു. വല്ലാതെ നീറുന്നുണ്ട്. ഈ നിശബ്ദത അസഹനീയമാണ്. ആരവങ്ങളുടെ നടുവിൽ വിജയിയായി ജീവിച്ചവർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. 'പിന്നിട്ട വഴികളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ മനസ്താപം ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കുക' വളരെ വലിയൊരു കാര്യമാണെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു.

വല്ലപ്പോഴും വന്നു നോക്കുന്ന മുന്നയാണ് ഈ നിശബ്ദതയിൽ ആകെ പ്രതീക്ഷിക്കാനുള്ള ശബ്ദവും സാന്നിധ്യവും കാര്യവ്യവും. മനഃപൂർവമല്ലെങ്കിലും എന്നോ ചെയ്ത ഒരിത്തിരി പുണ്യത്തിന്റെ ഒരിലക്കീറു പോലെ.

ഒന്നു തനിയെ എഴുന്നേറ്റിരിക്കാനായെങ്കിൽ.

അഴുക്ക് പുരണ്ട, പൊടി മണമുള്ള തലയിണയിലേയ്ക്ക് ചായുമ്പോൾ, ഉള്ളിലെ പിടച്ചിലിൽ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ കുമ്പി പോകുന്നു.

എങ്ങുനീനോ മുഖത്ത് ഒരീച്ച പറന്നു വന്നിരുന്നു. ആകെ മുഷിഞ്ഞിരുന്നു ഈ കുടുസ്സുമുറിയിൽ ഇതാ തന്നെ അന്വേഷിച്ച് ഒരീച്ച! തളർച്ച ബാധിക്കാത്ത ഇടത്തു കൈ ഉയർത്തി മെല്ലെ ആട്ടി നീക്കാൻ നോക്കി. കൈ താഴ്ത്തുമ്പോഴെല്ലാം വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെ അത് മുഖത്തേയ്ക്കു തിരികെയെത്തി.

തന്നെ തേടിയെത്തിയ അതിഥിയെ അതിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് മേയാൻ വിട്ട് ചിലന്തിവല പുതച്ച ദ്രവിച്ചു തുടങ്ങിയ മച്ചിലെ മങ്ങിയ കാഴ്ചകളിലേക്ക് നോക്കി കിടക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ താളുകൾ മറിഞ്ഞു.

പതിയെ പതിയെ സ്വയം കുഴിച്ച കുഴിയുടെ ആഴം തെളിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ, പലപ്പോഴും ഉള്ളിലുള്ള അഹങ്കാരത്തിന്റെ അണകൾ തകർത്തു വാവിട്ടു

കരയണമെന്നാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുത്താനാവാത്ത തെറ്റുകളുടെ ഘോഷയാത്ര നയിച്ച ജീവിതത്തിൽ കണ്ടതെല്ലാം മായ കാഴ്ചകൾ മാത്രമെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ വൈകി. അതിരുകളില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമൃത് നുകർന്ന് ഒരു ശലഭമായി പാറി നടന്ന നാളുകളുടെ ഓർമ്മകൾ സൂചി മുന്നകളായി കനവിൽ തറഞ്ഞു കയറുന്നു.

മുകളിലതാ മുഴുത്ത ഒരു ചിലന്തി, വല നെയ്ത് ഇരയെ കാത്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ സ്വയം ആ ചിലന്തിയെപ്പോലെ ആയിരുന്നെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പണത്തിന്റെ, അധികാരത്തിന്റെ വലകൾ നെയ്ത് ഇര പിടിച്ചിരുന്ന തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരിക്കൽ പോലും ദയ എന്ന വികാരം തോന്നിയിട്ടില്ലെന്ന് വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു.

റേസ് കോഴ്സുകളിലും ബാറുകളിലും ഗസ്റ്റ് ഹൗസുകളിലും ഹോട്ടൽ മുറികളിലും പുതിയ പുതിയ സുന്ദരികളുമൊത്തു ലഹരിയുടെയും രതിയുടെയും ആഴമളന്ന് ജീവിതമാസ്വദിക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ നെറുകയിലാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പണം കൊണ്ട് സ്വന്തമാക്കാനാവാത്തതായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കാലം. ലോകം തന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിലാണെന്നു കരുതിയ നാളുകൾ. എന്തൊരു മൂഢമായ വിശ്വാസമായിരുന്നു അത്.

അമ്മയുടെ മരണശേഷം, മാസത്തിലൊരിക്കലോ മറ്റോ, തിളങ്ങുന്ന ചായം പുരട്ടിയ കവിളുകളും തവിട്ടു നിറത്തിലെ തലമുടിയും കണ്ണുകളിൽ കാമവും ചുണ്ടുകളിൽ നിഗൂഢമായ ചിരിയും ഒളിപ്പിച്ച പരിചയമില്ലാത്ത സ്ത്രീകളുടെ ഇടുപ്പിൽ കൈ ചുറ്റി ഇടുന്ന ചുവടുകളോടെ വീട്ടിലെത്തുന്ന അച്ഛനെ കണ്ടു വളർന്ന തനിക്ക് അതിലൊരു അസ്വാഭാവികത തോന്നിയിരുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. എന്നുമെന്നും മുഖങ്ങൾ മാറി മാറി വന്നെങ്കിലും എല്ലാത്തിലെയും ഭാവം ഒന്നു തന്നെയായിരുന്നു.

കൗമാരം വിട്ട ആദ്യനാളുകളിൽത്തന്നെ താനും ഉടലഹങ്കാരത്തിന്റെ ചലിക്കുന്ന വിഗ്രഹമായി മാറിയിരുന്നല്ലോ!

തന്റെ ഇരകളിൽ പലരും സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തോടെ വലയിലേയ്ക്കിറങ്ങി വന്നവരായിരുന്നു. പണത്തിന്റെ, പ്രശസ്തിയുടെ, അധികാരത്തിന്റെ, ലഹരിയുടെ, പൗരുഷത്തിന്റെ വശ്യതയിൽ മയങ്ങി ഈയാംപാറ്റകളെപ്പോലെ തന്നിലേയ്ക്ക് വന്നു ചേർന്നവർ. മടിച്ചു നിന്നവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ മടിശീലയുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ മറികടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു കഴിഞ്ഞവർക്കൊരിക്കലും തന്റെ അധികാരങ്ങളുടെ ഭീഷണിയെ അതിജീവിക്കുവാനും.

അങ്ങിനെയല്ലാത്ത ആദ്യത്തെ ആൾ ഇന്ദിരയായിരുന്നു.

ഇന്ദിര!

ഒരു പന്തയക്കുതിരയെ വാങ്ങുന്ന ലാഘവത്തിൽ താൻ സ്വന്തമാക്കിയവൾ. ആദ്യമായി തന്റെ മുഖത്തിനു നേരെ കൈ ഉയർത്തിയവൾ.

എന്നായിരുന്നു ആദ്യമായി കണ്ടത്? ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ഒരു ഉത്തരത്തിന്റെ ചോദ്യം സ്വയം ചോദിച്ചു നോക്കി.

ബോംബെയിലെ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാൾ!. അതിസുന്ദരിയായ ഒരു നർത്തകിയുടെ പരിപാടി നഷ്ടപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്ന ഉറ്റ സുഹൃത്തിന്റെ വാശിക്കു വഴങ്ങിയാണ് തീരെ താല്പര്യമില്ലെങ്കിലും ആ പരിപാടി കാണാൻ തീരുമാനിച്ചതു പോലും.

നിറഞ്ഞ സദസ്സിനു മുന്നിൽ ഇന്ദിര അവതരിപ്പിച്ച കുച്ചിപ്പുടിയേക്കാൾ അവളുടെ ഉടലഴകുകളാണ് അന്ന് തന്നെ ഭ്രമിപ്പിച്ചത്. ചുവന്ന ഉടയാടുകളിൽ മൂടിയ അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഇന്നോളം താൻ കണ്ടതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇറക്കുമേറിയ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു തന്നോടൊട്ടി നടന്ന താരുണ്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വിഭിന്നം.

ശ്രീൻ റൂമിൽ വെച്ച് കയ്യിൽ കടന്നു പിടിച്ചു ചുംബിക്കാൻ ശ്രമിച്ച തന്റെ മുഖത്തവൾ കൈ നീട്ടിയടിച്ചപ്പോൾ ആ അടി കൊണ്ടത് തന്നെ കണ്ടാൽ, തന്റെ പേര് കേട്ടാൽ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്ന ആളുകളെ മാത്രം കണ്ടു ശീലിച്ച തന്റെ അഹന്തയുടെ മുഖത്തായിരുന്നു. മുറിവേറ്റ മനസ്സിൽ വാശി നിറഞ്ഞു.

അതുവരെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക പോലും ചെയ്യാതിരുന്ന താൻ അതിനു മുതിർന്നത് ഇന്ദിരയ്ക്കായി നെയ്ത വലയായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനെ അതിജീവിക്കാൻ അവിവാഹിതരായ നാലു പെൺമക്കളുടെ ആ സാധു പിതാവിന് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

ലോണാവാലയിലെ പ്രശസ്തമായൊരു ഹോട്ടലിൽ ആയിരുന്നു വിവാഹവും മധുവിധുവും. എത്രയോ തവണ മറ്റു പലരുമൊത്ത് താൻ നിറഞ്ഞാടിയ, പച്ച പുതച്ച താഴ്വരയിലേയ്ക്ക് ജാലകങ്ങൾ തുറക്കുന്ന തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട 301 ആം നമ്പർ സ്റ്റീറ്റിൽ. മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവൾ മാത്രമായിരുന്നല്ലോ തന്റെ മനസ്സിൽ എന്നും അവളുടെ സ്ഥാനം.

പിച്ചിപ്പൂക്കൾ ചൂടി, തന്നെ കാത്തിരുന്ന അവളുടെ അരികിലേയ്ക്ക് അന്ന് കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ താൻ ഒരു തുള്ളി പോലും മദ്യപിച്ചിരുന്നില്ല. മനസ്സു മുഴുവൻ പകയുടെ ലഹരി നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. പൂർണ്ണ ബോധ്യത്തിൽ വേണമായിരുന്നു തനിയ്ക്കവളെ.

ഇന്ന് മറക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ.

ഇന്ദിരയുടെ കണ്ണുകളിലെ ഭയത്തിന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളും താൻ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

അടഞ്ഞ ജനൽപ്പാളികൾക്കപ്പുറത്ത് രാത്രിയുടെ യാമങ്ങൾ കനക്കുമ്പോൾ ഷൺമുഖാനന്ദ ഹാളിൽ വെച്ച് തന്റെ മനസ്സിൽ തീ പടർത്തിയ ഇന്ദിരയുടെ മേനിയിൽ താൻ ഒരു വേട്ടപ്പട്ടിയെ പോലെ കുതിച്ചു പായുകയായിരുന്നു.

അരുതെന്നുള്ള അവളുടെ പ്രതിരോധങ്ങൾ കടൽ ഭിത്തിയിൽ തട്ടി മടങ്ങുന്ന തിരമാലകൾ പോലെ നേർത്തതായിരുന്നു.

അസഹ്യമായ വേദനകളിലുള്ള അവളുടെ പുളച്ചിൽ തന്റെ പകയുടെ സാക്ഷാത്ക്കാരമായിരുന്നു.

ഇടയ്ക്കെപ്പോഴോ അവൾ എന്തോ പറയാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു. പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടി അത് തന്റെ ഹൃദയം ശബ്ദത്തിന്റെ മുഴക്കത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയേനെ.

പിന്നീടത് തളർന്ന നിശ്വാസങ്ങളായും നേർത്ത തേങ്ങലുകളായും ശുഷ്കിച്ചു പോയി.

എ സി യുടെ ശീതിമയിലും ഉള്ളിലെ വൈരത്തിന്റെ ചൂടിൽ താൻ വിയർത്തു കുളിച്ചു.

ചുറ്റും പരക്കുന്ന ബെഡ് ലാമ്പിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ വാടിയ പിച്ച് പൂക്കൾക്കിടയിൽ തന്റെ വിയർപ്പിലും രേതസിലും കുതിർന്നു വാടിത്തളർന്നു കിടന്ന അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽ മദ്യപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കളുടെ അടുത്തെത്തുമ്പോൾ എല്ലാം നേടിയവൻ എന്നു സ്വയം മതി മറന്നിരുന്നു. "ഭാഗ്യവാൻ" എന്ന അവരുടെ പുകഴ്ത്തലുകൾ ആസ്വദിച്ച് അന്ന് മതി വരുവോളം മദ്യപിച്ചു; ബോധം മറയുന്നതു വരെ.

പിന്നീടുള്ള പിച്ച് പൂ മണമുള്ള രാവുകളിൽ താൻ അവളിൽ പകയുടെ താണവമാടി മതിമറന്നുറങ്ങി.

മൂന്നോ നാലോ കിലോമീറ്റർ ദൂരത്തുള്ള സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ ഒരിക്കൽ പോലും താൻ അവളെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട കിളിയെപ്പോലെയുള്ള അവളുടെ അവസ്ഥയിൽ തന്റെ മനസ്സ് അതിശൂന്യമായൊരു ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിരുന്നു.

താനവളോട് ഒരിക്കൽ പോലും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല! അവളൊരിക്കൽ പോലും തന്നെ പ്രതിരോധിച്ചുമില്ല.

പകയുടെ മുന്നയൊടിയുകയും അവളിലുള്ള താൽപര്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്ത നാളുകളിലെന്നോ ആണ് താൻ അവളെ ഡ്രൈവർ ബഹാദൂറിന്റെ കൂടെ സ്വന്തം വീട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചത്. കുത്തഴിഞ്ഞ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾക്കായി.

തിരിച്ചു പോകുമ്പോൾ അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്നില്ല എന്നോർക്കുന്നു. ഒരുതരത്തിൽ ഒരു രക്ഷപ്പെടൽ അവളും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം.

പിന്നീടൊരിക്കലും താൻ അവളെ ഓർക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലല്ലോ. ഉപയോഗിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞ ഒരു ചായക്കപ്പിന്റെ വില പോലും അന്ന് അവൾക്ക് നൽകിയിരുന്നില്ല. അരാജകത്വത്തിന്റെ കൊടുമുടികൾ കയറുമ്പോൾ പിന്നിട്ട താഴ്വരകളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ മറന്നുപോയി എന്നതാണ് സത്യം.

അനന്തമായതെന്നു താൻ കരുതിയ സമ്പാദ്യമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട്
ഒന്നുമില്ലാത്തവനായി നിലയില്ലാത്ത കൊക്കയിലേയ്ക്ക് പതിക്കുമ്പോൾ
ഒടുവിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു... സൗഹൃദത്തിന്റെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞു കൂടെ
നടന്നിരുന്ന ചിലന്തികൾ വിരിച്ചിരുന്ന വലയിലെ ഇരയായിരുന്നു താനുമെന്ന്...

ഇരയാവുന്ന വേദന ആദ്യമായി അറിഞ്ഞ നാളുകൾ.

എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട തന്നെ കണ്ടെത്തി കൂടെ കൂട്ടിയത് മുന്നയാണ്. ബഹാദൂരിന്റെ
മകൻ. തന്റെ ഒരു വാക്കിന്റെ ശുപാർശയിൽ എന്നോ കിട്ടിയ ജോലിയുടെ നന്ദി!

ഇല്ലായ്മകളുടെ ഇടയിലും തനിക്കായി മുന്ന ഒരുക്കിയ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ
ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ നാളുകൾ.

വിളിക്കാതെ വന്ന അതിഥിയായെത്തിയ പക്ഷാഘാതം തളർത്തിയ ആദ്യ
നാളുകളിലെന്നോ ഉള്ളിലുണർന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഇന്ദ്രിയം കാണണം
എന്നാശിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, വിളിച്ചറിയിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലുമൊരു
ആഡംബരമാണെന്ന തിരിച്ചറിവു വന്നതു കൊണ്ടാവണം മടിച്ചത്.

ഭയമായിരുന്നുവോ? അതോ ഉള്ളിലുറച്ചു പോയ ആണഹങ്കാരത്തിന്റെ
കനലുകൾ പൂർണ്ണമായി അണയാതിരുന്നത് കൊണ്ടോ?

ഈച്ച മുഖത്തു നിന്നു പറന്നു പോയിരിക്കുന്നു.

ദേഹമാകെ തളരുന്നതു പോലെ. ആകെ വിറയ്ക്കുന്നുവോ?

നാവ് കുഴയുന്നുണ്ട്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ഇനി ഒന്നു കൂടിയേ ചെയ്യാൻ ബാക്കിയുള്ളൂ. ഇന്ദ്രിയം ഒന്നു
കാണണം. ചെയ്തു പോയ തെറ്റുകൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു മാപ്പ് പറയണം. കയ്യിൽ
മുഖമമർത്തി പൊട്ടിക്കരയണം. നഷ്ടങ്ങളുടെ ഭൂതകാലത്തിന്
ചിതയൊരുക്കണം. തർപ്പണമൂട്ടണം. ഇനിയുമൊരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ
അതിലേയ്ക്കി ജന്മത്തെ പാപങ്ങളുടെ മാറാപ്പ് കൊണ്ടുപോകാതെ
ഉപേക്ഷിച്ചു പോകണം. കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ എന്റെ
കൺപോളകൾ കുമ്പിടുകയുണ്ടാകും...

അതിനിനി ഈ ജന്മത്ത് കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ശിശിരത്തിൽ ഇലകൾ കൊഴിയുന്ന മരം പോലെ ദിനങ്ങൾ അടർന്നു
വീഴുമ്പോൾ പ്രതീക്ഷയുടെ നേർത്ത കിരണങ്ങൾ പോലും മങ്ങുന്നു.

കണ്ണിൽ പൊടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ ഉറവയിൽ പാപങ്ങളുടെ കറകൾ
കഴുകിക്കളയാനായെങ്കിൽ!

മച്ചിൽ നേരിയ അനക്കമുണ്ട്. മുകളിലെ ചിലന്തി വലയിൽ പെട്ട് ഒരു പ്രാണി
പിടയുന്നുണ്ട്. അല്പനേരം മുൻപു തന്റെ മുഖത്തു വന്നിരുന്ന ഈച്ചയാണതെന്ന്
വേദനയോടെ തിരിച്ചറിയുന്നു. ചിലന്തിയുടെ വിശപ്പിനും ഈച്ചയുടെ പ്രാണന്റെ
നിലവിളിയ്ക്കുമിടയിൽ മനസ്സ് ചാഞ്ചാടുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആരുടെ വലയിലെ പ്രാണിയാണ്?
ബോധം പതിയെ മറയുന്നതു പോലെ...
വിജാഗിരികളുടെ നിലവിളികൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?
കതകുകൾ തുറന്നടയുന്നുവോ?
മൂന്നാ...
വേറെ ആരെയും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല!
ആരോ നടന്നടുക്കുന്ന ശബ്ദം. അടുത്തു വരുന്ന പാദ പതനങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു
താളം... പതിഞ്ഞ വേഗം.
ചുറ്റും പിഴിപ്പുവിന്റെ ഗന്ധം വന്നു മൂടുന്നുവോ?
കാഴ്ച പതിയെ മങ്ങുന്നു...
തൊണ്ട വരളുന്നതു പോലെ...
മൂന്നാ...
പുറത്ത് മഴ മേഘങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ വിളി കേട്ട് നിറഞ്ഞു പെയ്യുന്നു.
ഒരിറക്കു ദാഹജലം ആരോ ചുണ്ടിൽ ഇറ്റിച്ചുവോ?

മായികം

പുറത്ത് ചെറുതായി മഴ ചാറുന്നുണ്ട്... ട്രെയിനിന്റെ ജാലകചിപ്പിൽ വന്നിടിച്ചു അവ ചെറിയ ചെറിയ കൈത്തോടുകളായി മാറി പിന്നീട് വലിയ പുഴകളായി ഒരുമിച്ച് താഴെയ്ക്കു ഒഴുകിയിറങ്ങുന്നു... ജനലിലെ മാലിന്യങ്ങൾ കഴുകി കളഞ്ഞു കൊണ്ട്... ഗംഗാ നദി മനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകി കളയുന്നത് പോലെ... മറവി അസുഖകരമായ ഓർമ്മകളെ തുടച്ചു നീക്കുന്നത് പോലെ... ചിപ്പിന്റെ മറുവശത്തൊഴുകുന്ന ഗംഗയുടെ പാതയിൽ വിരലുകൾ മെല്ലെ സഞ്ചരിച്ചു... മോക്ഷം തേടി അലയുന്നതു പോലെ.

ജനലിനിടയിലൂടെ നൂഴ്ത്തുകയറുന്ന കാറ്റ്, തന്റെ തണുത്ത കൈകൾ കൊണ്ട് മുടിയിഴകളെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ നോക്കുന്നുണ്ട്... ചെറുതായി കുളിരുന്നു. പുതപ്പിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലേയ്ക്ക് ചുരുണ്ടു കൊണ്ട് മെല്ലെ പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു കണ്ണുകൾ നട്ടു... ഇടയ്ക്കിടെ വന്നെത്തി നോക്കി മറയുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾക്ക് സൂര്യനെക്കാൾ പ്രകാശമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. മഴ തോർന്നിരിയ്ക്കുന്നു... ഇരുട്ട് നിറഞ്ഞ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ എല്ലാവരും നല്ല ഉറക്കമാണ്.

ഹെഡ് ഫോണിൽ പതിഞ്ഞ താളത്തിൽ ബീറ്റിൽസ് പാടുന്നു...

*I need a fix 'cause I'm going down
Down to the bits that I left uptown
I need a fix 'cause I'm going down*

“Happiness is a warm gun” എന്ന പ്രശസ്തമായ പാട്ട്. തന്റെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞെഴുതിയ വരികൾ പോലെ... വിരലുകൾ അറിയാതെ തന്നെ മെല്ലെ പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ ചലിച്ചു.

ചിന്മയി പതിയെ മൊബൈൽ എടുത്തു സമയം നോക്കി. രണ്ടര കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

ഇന്നത്തെ രാത്രി ഉറക്കമില്ലാത്തതാണ്... ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും കടുപ്പമേറിയ ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി ആഘോഷിക്കാനുള്ള യാത്രയാണിത്. ഈ ബോറിയിൽ ആകെ ഉണർന്നിരിക്കുന്നത് താനും, പിന്നെ അല്പം മുൻപ് വാതിലിനരികിൽ കണ്ട ഒരു സന്യാസിയും മാത്രം. രണ്ടു പേരും മോക്ഷം തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ. രണ്ടു തരം മോക്ഷം! അതോർത്തപ്പോൾ അവളറിയാതെ അവളുടെ ചുണ്ടിൽ വിഷാദചരായുള്ള ഒരു പുഞ്ചിരി മെല്ലെ വിരിഞ്ഞു.

എന്തിൽ നിന്നാണ് തനിക്ക് മോക്ഷം വേണ്ടത്. പുഴക്കുത്തേറ്റ ഇന്നലെകളുടെ ജീർണ്ണിച്ച ഓർമ്മകളിൽ നിന്നോ? തുരുമ്പിച്ച ബന്ധങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കണ്ണികൾ

തീർത്ത ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നോ? ഇന്നലെ വരെ നിഴൽ പോലെ തന്നെ വിടാതെ പിന്തുടർന്ന തന്റെ യാതനകളിൽ നിന്നോ? എന്തായാലുമത് ഒരിയ്ക്കലും കർമ്മങ്ങളുടെ പാപഭാരത്തിൽ നിന്നല്ല! ഒരാശ്വാസത്തിനായി വിരലുകൾ ഫോണിൽ പരതി... തലേന്ന് വക്കീൽ ഈ-മെയിലിൽ അയച്ചു തന്ന വിവാഹമോചനത്തിന്റെ വിധിപ്പകർപ്പ് ഒന്നു കൂടി വായിച്ചു നോക്കി. ഇതെത്രാമത്തെ തവണയാണ് എടുത്തു നോക്കുന്നതെന്ന് മറന്നു പോയിരിക്കുന്നു... മുക്തിയുടെ സാക്ഷ്യപത്രം!

ഹരിദ്വാർ എത്താനായി എണ്ണാർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പതിയെ പതിയെ അവിടവിടെയായി ആളുകൾ എഴുന്നേറ്റ് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആകെ ബഹളമയം.

വെള്ളയും ചുവപ്പും നിറമുള്ള ഗോപുരങ്ങൾ ഹരിദ്വാർ സ്റ്റേഷന്റെ വരവറിയിച്ചു കൊണ്ട് പാഞ്ഞെത്തി തീവണ്ടിയ്ക്കൊപ്പം നിന്നു. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനു പോലുമിവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടെന്ന് തോന്നി. വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങാൻ ആളുകൾ തിക്കിത്തിരക്കുന്നു... അവരുടെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്തുകടക്കാനെന്ന പോലെ... തീവണ്ടി, പാപികളെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് നീങ്ങിയിരുന്ന ഒരു പെരുമ്പാമ്പാണെന്നു തോന്നി. മുക്തിയിലേയ്ക്ക്, മോക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് മെല്ലെ മെല്ലെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന വലിയ ഒരുരഗം.

അറിയാതെ എം മുകുന്ദന്റെ "ഹരിദ്വാറിൽ മണികൾ മുഴങ്ങുന്നു" സ്മൃതിയിലെയ്ക്കൊടിയെത്തി. ഒരിയ്ക്കലും മറക്കാനാവാത്ത പുറംതാളിലെ വാക്കുകളും...

"നാം ഇന്ന് മുതൽ പാപത്തിൽ നിന്ന് മോചിതരാണ്"

"അതിനു നമ്മളെന്തു പാപമാണ് ചെയ്തത് രമേശ്?"

"ജീവിക്കുന്നു എന്ന പാപം..."

'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന പാപം!'... ഉള്ള വിങ്ങുന്നു... മനസ്സ് മരിച്ചിരിക്കുന്നു.... അതേ! ഇത് വരെ ജീവിച്ചത് ഒരു പാപമായിരുന്നു. പുനർജനി തേടിയാണീ യാത്ര...

എന്തുകൊണ്ടാണ് താൻ ഈ യാത്രയിൽ ഹരിദ്വാർ ഒഴിവാക്കി ഋഷികേശ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്? അറിയാതെയെങ്കിലും മുകുന്ദന്റെ രമേശിനെ കണ്ടുമുട്ടും എന്ന ഭയമാണോ? അതോ രമേശിനെ പോലെ താനും ഹരിദ്വാറിലെ മണിയൊച്ചകളിലേയ്ക്ക് അലിഞ്ഞു ചേരുമെന്ന് ഭയന്നോ? അറിയില്ല! ഒരു പക്ഷേ മോക്ഷത്തേക്കാൾ താനൊരു പുനർജനം കാംക്ഷിക്കുന്നത് കൊണ്ടാവാം. ഇരുട്ടിൽ എവിടെയോ ഇരുന്ന് രമേഷ് തന്നെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മയിക്ക് തോന്നി... ചോരച്ച നാവുനീട്ടി... ഒരു ചുടേളിനെ പോലെ...

ഭീതിയിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടാനായി കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചു... മനസ്സ് ഓർമ്മകളിലേയ്ക്ക് കുപ്പുകുത്തി. കഴിഞ്ഞു പോയ 5 വർഷങ്ങൾ

മനസ്സിലേയ്ക്കോടിയെത്തി. ഒരു തിരശ്ശീലയിലെന്നപോലെ!

ജീവനുമാത്തുള്ള വൈവാഹിക ജീവിതം എന്താണ് ബാക്കി വെച്ചത്? ആകെ തകർന്ന ഒരു ഹൃദയമല്ലാതെ ഒന്നുമില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. രക്ത ബന്ധങ്ങൾ പോലുമിന്ന് അന്യമാണ്... നാർസിസ്സിക്ക് ഡിസോർഡറുള്ള ഒരാളോടൊപ്പമുള്ള ജീവിതം, തന്നെ ആകെ മാറ്റിയിരിക്കുന്നു... നീരോടടുത്ത് ചണ്ടിയായ ഒരു കരിമ്പിൻ തണ്ട് മാത്രമാണെന്നെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഗിറ്റാർ വായിക്കാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന, സംഗീതത്തെ പ്രണയിച്ചിരുന്ന ആ പഴയ മയിയുടെ എന്തെങ്കിലും ഒരംശം തന്നിലിന്ന് അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ?

തീരെ നിവർത്തിക്കെട്ട അവസരത്തിൽ പലപ്പോഴും രക്ഷ തേടി സ്വന്തം വീടെന്ന മരീചികയിലേയ്ക്ക് ഓടിയെത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങൾ മകൾക്കായി നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് തെറ്റിപ്പോയി എന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ മിഥ്യാഭിമാനത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല! ഒരിയ്ക്കലും... ഓരോ തവണയും തിരിച്ചയക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ബലിക്കല്ലിൽ ശിരസു വീണു പിടഞ്ഞത് തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളാണ്... പ്രതീക്ഷകളാണ്... ഇനി ശേഷിക്കുന്നത് പുതിയൊരു ചിന്മയിയാണ്. പതിയെ പിച്ച് വെച്ചു നടന്നു പഠിക്കണം... അതിനു മുൻപ് മനസ്സിലും ശരീരത്തിലുമേറ്റ ക്ഷതങ്ങൾ ഉണക്കണം...

ചിന്തകളുടെ തീവണ്ടിയെ മുറിച്ചത് ഒരു ചായ വിൽപ്പനക്കാരന്റെ വിളികളാണ്...

ഒരു ചായ വാങ്ങി. അയാളുടെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ... എന്തോ... വേണ്ടെന്ന് പറയാൻ തോന്നിയില്ല. ഡെൽഹിയിൽ നിന്നു യാത്ര തുടങ്ങിയിട്ട് ഒന്നും തന്നെ കഴിച്ചിട്ടില്ല. അഞ്ചലി നിർബന്ധിച്ച് ബാഗിൽ എടുത്തു വച്ച ബിസ്ക്കറ്റ് കൂട് തൊട്ടിട്ടുകൂടിയില്ല. വിശപ്പ് കെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു... എങ്കിലും ചായയുടെ ചൂടിൽ സ്വയം അലിഞ്ഞു... ഒരൽപ്പ നേരം...

അര മണിക്കൂർ വിശ്രമത്തിനൊടുവിൽ തീവണ്ടിയ്ക്ക് ജീവൻ വെച്ച് മെല്ലെ ചലിച്ചു തുടങ്ങി... മോക്ഷകാംക്ഷികളുടെ തിരക്കൊഴിഞ്ഞു കമ്പാർട്ട്മെന്റ് ഏറക്കുറെ ശുന്യമായിരിക്കുന്നു. ആരോ തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തെ തണുപ്പ് ചുറ്റും പടരുന്നു. ഋഷികേശിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം കുറയുംതോറും തന്റെ ഉള്ള പഞ്ഞിക്കെട്ടുകൾ പോലെ ഭാരമില്ലാതാവുന്നത് പോലെ...

മെല്ലെ ചുറ്റുമുള്ള ഇരുളിന്റെ ഘനം നേർത്തു വന്നു. ട്രെയിനിന്റെ ഒരു വശത്തു സ്വല്പം അകലെയായി ഗംഗ ശാന്തമായി ഒഴുകുന്നത് കാണാം.

അവസാന സ്റ്റേഷനായ ഋഷികേശിലേയ്ക്ക് ഒരു കുടുക്കത്തോടെയാണ് ട്രെയിൻ ചെന്നു നിന്നത്. തന്റെ നിയോഗത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി പോലെ...

മെല്ലെ ബാഗെടുത്ത് പെരുംപാമ്പിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി തിരക്കിൽ അലിഞ്ഞു...

സ്റ്റേഷന് പുറത്തേയ്ക്കുള്ള കവാടം കടന്നപ്പോഴേ എതിരേറ്റത് "ചിന്മയി വാസുദേവൻ" എന്നെഴുതിയ ബോർഡുമായി കാത്തുനിന്ന ശുഭ്ര

വസ്ത്രധാരിയായ ഒരു യുവാവാണ്. അഞ്ജലിയ്ക്ക് നന്ദി. അവളാണ് ഹോട്ടൽ ബുക്ക് ചെയ്തത്.

'നാം ക്യാ ഹെ തേരാ?' ബാഗ് മെല്ലെ ഒരുക്കി വെച്ച് പുറകിലെ സീറ്റിലേയ്ക്ക് നൂഴ്ന്നപ്പോൾ ഡ്രൈവറോടു ചോദിച്ചു...

'നവീൻ! മേം സാബ്...'

'എന്നെ മേം സാബ് എന്നു വിളിക്കണ്ട... മയി എന്നു വിളിച്ചോളൂ...'

'എന്നാൽ ഞാൻ ദീദി എന്നു വിളിച്ചോട്ടെ?' കാർ സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ നവീൻ പിന്നിലേയ്ക്ക് നോക്കാതെ ചോദിച്ചു...

'ഉം...' ഒരു മുളലിൽ മറുപടി ഒരുക്കി...

കാറിൽ ഏതോ ഭക്തി ഗാനം മുഴങ്ങി... പരിചിതമല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിൽ ആരോ പാടുന്നു... വിളി കേൾക്കാത്ത ദൈവങ്ങളോടുള്ള ഭക്തി മനസ്സിൽ നിന്ന് പണ്ടേ പടിയിറങ്ങിപ്പോയതിനാലാവണം, നവീനോട് പാട്ട് നിർത്താനാവശ്യപ്പെട്ടു...

മെല്ലെ ഹെഡ് ഫോണിൽ ബീറ്റിൽസ് എന്ന ആശ്രയത്തുരുത്തിലേയ്ക്ക് തന്നെ മടങ്ങി... "While my guitar gently weeps..." ജോർജ്ജ് ഹാരിസൺ വരികളിലും ഗിറ്റാറിലും നിറച്ച മാന്ത്രികത ഒരു കുളിരായി വന്നു പൊതിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ മെല്ലെ അടഞ്ഞു...

ഹോട്ടൽ അടുത്തു തന്നെയായിരുന്നു. ഇറങ്ങുമ്പോൾ നവീന് ഒരു ടിപ്പ് കൊടുക്കാൻ മറന്നില്ല.

'വാങ്ങിക്കോളൂ നവീൻ!' അവൻ പൈസ വാങ്ങാൻ മടിച്ചു നിന്നപ്പോൾ സ്നേഹപൂർവ്വം നിർബന്ധിച്ചു.

'എവിടെ എങ്കിലും പോകണമെങ്കിൽ വിളിച്ചാൽ മതി ദീദി...' നന്ദിയോടെ കാൾ വാങ്ങി പോക്കറ്റിൽ വച്ച ശേഷം ഒരു കാർഡ് നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു...

റിസപ്ഷനിലെ നടപടിക്രമങ്ങൾക്ക് ശേഷം 203 ആം നമ്പർ മുറിയിലേയ്ക്ക്... അടുത്ത 3-4 ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള തന്റെ കൊട്ടാരം.

വൃത്തിയുള്ള മുറിയിൽ ആദ്യം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത് ബെഡിന് മുകളിലായുള്ള ഒരു പെയിന്റിങ്ങാണ്... പേരറിയാത്ത ഏതോ ചിത്രകാരന്റെ ഭാവനയിലെ ശൈത്യം, കറുത്ത ഫ്രെയിമിൽ മഞ്ഞണിഞ്ഞു മരവിച്ചു കിടക്കുന്നു...

റൂമിൽ എത്തിയ വിവരത്തിന് അഞ്ജലിയ്ക്കൊരു മെസ്സേജയച്ച ശേഷം മെല്ലെ ജനാലകൾ തുറന്ന് ഋഷികേശിനെ മുറിയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കാവാഹിച്ചു... നേരിയ തണുപ്പ് ചുറ്റും നിറഞ്ഞു... ഇതുവരെ തോന്നാത്ത ഒരു ക്ഷീണം മേലാകെ പടർന്നു കയറി... പിടിച്ചു നിർത്തിയ ഊർജ്ജം മുഴുവൻ ചോർന്നു പോകുന്നത് പോലെ...

ഒന്നു കുളിയ്ക്കണം!

എന്തുകൊണ്ടോ ചൂടുവെള്ളം ഉപയോഗിക്കാൻ തോന്നിയില്ല! തണുത്ത ഷവറിനു കീഴെ നിന്നപ്പോൾ ഉടലിനെക്കാൾ തണുത്തത് മനസ്സാണ്...

കയ്യിലുള്ള ഒരു കൂട് ബിസ്ക്കറ്റിൽ പ്രഭാത ഭക്ഷണമൊതുക്കി മതിമറന്നുറങ്ങി... ഒരു പക്ഷേ ഏറെ കാലത്തിനു ശേഷം ഇത്ര നന്നായി ഉറങ്ങുന്നത് ഇതാദ്യമായാവും...

ഉണർന്നപ്പോൾ സന്ധ്യയായിരുന്നു... വിശപ്പ് അധികരിച്ചിരിക്കുന്നു... പുറത്തെയ്ക്കിറങ്ങാൻ മടി തോന്നി... ചപ്പാത്തിയും കുറുമയും റൂം സർവീസിൽ വിളിച്ച് ഓർഡർ ചെയ്തു.

ഇനിയുള്ള രണ്ടു പകലുകൾ കണ്ടുതീർക്കാനുള്ള സ്ഥലങ്ങളേതൊക്കെയാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തണം. ആകെ മനസ്സിലുള്ളത് ബീറ്റിൽസ് ആശ്രമമാണ്. അറുപതുകളുടെ അവസാനത്തിൽ അവർ മെഡിറ്ററേനിയൻ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്നപ്പോൾ തങ്ങിയ ആശ്രമം! പിറ്റേന്ന് രാവിലെ തന്നെ സ്ഥലങ്ങൾ ചുറ്റിക്കാണിയ്ക്കാനായി വരാൻ നവീനെ വിളിച്ച് ഏർപ്പാടാക്കി...

അഞ്ചലിയോട് ഫോണിൽ അൽപ്പ നേരം സംസാരിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ഭക്ഷണം വാതിലിൽ മെല്ലെ മുട്ടി വിളിച്ചു...

പശിയടങ്ങിയപ്പോൾ ആശ്വാസമായി.

ബാഗിൽ നിന്ന് ക്യാമറ പുറത്തെടുത്തു ബാറ്ററി ചാർജ് ചെയ്യാനിട്ടു... അഞ്ചലിയുടെ സഹോദരൻ അജിത്തിന്റെ ക്യാമറയാണിത്... രണ്ടു മാസം മുൻപ് ഒരു അപകടത്തിൽ മരിച്ചു പോയ അജിത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ മനസ്സിലേയ്ക്കൊടി വന്നു... അഞ്ചലിയും അജിത്തും തന്ന പിന്തുണയും സ്നേഹവുമാണ് 'വിവാഹമോചനം' എന്ന അനിവാര്യതയിലേക്കുള്ള ആദ്യ ചവിട്ടുപടികൾ. അവസാനമായി അജിത്ത് അഞ്ചലിയെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ അവരുടെ കൂടെ നടത്തിയ യാത്ര ഇന്നും മനസ്സിൽ മായാതെ നില്ക്കുന്നു... തനിക്ക് വേണ്ടി മാത്രം അവർ ഒരുക്കിയ യാത്ര! ക്യാമറയിലെ മെമ്മറി കാർഡിൽ ആ നല്ല നിമിഷങ്ങളുടെ സ്മാരകമായി അന്ന് അജിത്ത് എടുത്ത ചില ചിത്രങ്ങൾ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ട്... ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിൽ താല്പര്യമുള്ള അജിത്തിൽ നിന്നാണ് ജീവിതശൈലിനെക്കുറിച്ച്, ബീറ്റിൽസ് ആശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിഞ്ഞത്. അന്ന് മനസ്സിലുറിയ സ്വപ്നങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരം കൂടിയാണ് ഈ യാത്ര...

ഓർമ്മകളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനായി ഹാൻഡ് ബാഗിൽ നിന്ന് എന്നോ പകുതി കഴിച്ചു ബാക്കി വച്ച ഒരു പുസ്തകം വലിച്ചെടുത്തു... അക്ഷരങ്ങളായി മുന്നിലെത്തിയ ചുണ്ടയിൽ കൊരുത്ത കണ്ണുകൾ, ഓർമ്മകളെയും കൊണ്ട് പുസ്തകം തീർത്ത മായിക ലോകത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് മാഞ്ഞു പോയി...

ഗ്രൗണ്ട് ഫ്ലോറിലുള്ള റെസ്റ്റോറന്റിൽ നിന്നു പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും രഥവുമായി സാരമിയെത്തി...

എന്തുകൊണ്ടോ പിന്നിലെ സീറ്റിൽ ഇരിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. നവീൻ തുറന്നു തന്ന വാതിൽ അടച്ചു കാറിന്റെ മുൻ സീറ്റിലേയ്ക്കമർന്നു... കാർ ആശ്രമം ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങി. തലേന്നത്തെ ഓർമ്മയിലാവണം കാർ സ്റ്റീരിയോ ഓഫ് ആയിരുന്നു. വഴി നീളെ നവീൻ ഋഷികേശിനെക്കുറിച്ച് വാ തോരാതെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു... തലമുറകൾ കടന്നു പോകും തോറും ചായങ്ങൾക്ക് കടുപ്പം കൂടുന്ന മിത്തുകളും ചരിത്രവും മുന്നിൽ നിരന്നു...

രാജാജി നാഷണൽ പാർക്കിലൂടെയുള്ള അതിമനോഹരമായ വഴി ചെന്നു നിന്നത് 'ചൌരാസി കുട്ടിയാ' എന്നെഴുതിയ ഒരു ഗെയിറ്റിനു മുന്നിലാണ്. നവീൻ വണ്ടി ഒതുക്കി നിർത്തി... വളരെ പെട്ടെന്നു തന്നെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയത് പോലെ... നിശബ്ദമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ശാന്തത നിറഞ്ഞു നിന്നു...

ടിക്കറ്റ് കൗണ്ടർ തുറക്കാൻ ഇനിയും സമയം ഉണ്ട്...

കാത്തുനിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ നവീൻ ഇടയ്ക്കിടെ ഫോണിൽ മെസേജുകൾക്ക് മറുപടി അയക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്...

'എന്റെ ഗേൾ ഫ്രണ്ട്മാണ് ദീദി...' ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് കണ്ടത് കൊണ്ടാവണം... ചോദിക്കാതെ തന്നെ ഒരു വിശദീകരണം എന്നെ തേടി വന്നു.

'പേരെന്താണ്?'

'വിശാഖ...'

'നല്ല പേര്... എന്റെ അന്വേഷണം അറിയിക്കൂ...' ഞാൻ അത് പറയുമ്പോൾ അവൻ ഒന്നു നാണിച്ചുവോ?

കൗണ്ടർ തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ രണ്ടു ടിക്കറ്റെടുത്തു... നവീൻ അത് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നി...

കവാടം കടന്ന് മുകളിലേയ്ക്കുള്ള ചെറിയ കയറ്റം കയറുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദം എന്നെ വന്നു പൊതിഞ്ഞു... ഒരപ്പൂപ്പൻ താടി പോലെ ഭാരമേതുമില്ലാതെ ഞാനാ വഴിയിലൂടെ പാറി നടന്നു...

സർക്കാർ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഏറെക്കാലം പൂട്ടിക്കിടന്നതിന്റെ ജീർണ്ണതകൾ അവിടെങ്ങും പ്രകടമായിരുന്നു... നരച്ച ചുവരുകളിൽ പലയിടത്തും ഭിത്തി അടർന്ന് ഇഷ്ടികകൾ പുറത്തേയ്ക്ക് തുറിച്ചു നോക്കി നിന്നു... ചില കെട്ടിടങ്ങൾ കാടു കയറി നശിച്ചിരിക്കുന്നു... ജനാലകൾ ചില്ലുകളൊഴിഞ്ഞു ഒടിഞ്ഞു തൂങ്ങിയ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ പോലെ നിലകൊണ്ടു. പലയിടത്തും പുതിയ കാലത്തെ അഭിനവ ഡാവിഞ്ചിമാരുടെ ചിത്രവൈകൃതങ്ങൾ കടും നിറങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു...

പലയിടത്തും നടന്ന് നടന്ന് ക്യാമറയുടെ വിശപ്പു തീർത്തു... ചിലയിടങ്ങളിൽ നവീനെ ഫോട്ടോയെടുക്കാനേൽപ്പിച്ചു ഒരു മോഡലിന്റെ റോൾ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു...

നവീനെ വിശാഖയുടെ മെസേജുകൾക്ക് മറുപടി അയക്കാൻ വിട്ടു കൊണ്ട് ഞാൻ ബീറ്റിൽസ് മെഡിറ്റേറ്റ് ചെയ്തിരുന്ന ഒൻപതാം നമ്പർ ഹട്ടിൽ കുറച്ചു നേരം ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു... ആശ്രമത്തിനരികെ ഒഴുകുന്ന ഗംഗയുടെ കളകളാരവം കാതിൽ മുഴങ്ങി... അവരുടെ പാട്ടുകൾക്ക് ഗംഗയുടെ താളമുണ്ടെന്ന് തോന്നി... ഒരു ഗിറ്റാർ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!

ഉച്ചയോടെ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി... മനസ്സ് നിറഞ്ഞിരുന്നു... എന്തെന്നില്ലാത്ത ശാന്തത ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി...

വെയിലിനൊപ്പം വിശപ്പും അധികരിച്ചിരിക്കുന്നു... നവീൻ നല്ല ഒരു വെജിറ്റേറിയൻ റെസ്റ്റോറന്റിന് മുന്നിൽ വണ്ടി നിർത്തി. 'പിന്നെ കഴിച്ചോളാം' എന്ന ഒഴിവുകഴിവുകൾ അവഗണിച്ച് അവനെയും ഒപ്പം കൂട്ടി. സവാരി കൊണ്ടുവന്ന ആളുടെ ഒപ്പമിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ അവനു ചെറിയ മടിയുള്ളത് പോലെ...

'വിശാഖയോട് എന്റെ അന്വേഷണം അറിയിച്ചോ?' ഇരിപ്പിടത്തിലെ ഉരുളൻ തലയിണയിൽ മെല്ലെ ചാരി ഇരുന്നു കൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിന് ഒരയവ് വരുത്താൻ ഞാനവനോട് ചോദിച്ചു...

'ഉം... അവൾ ദീദിയോട് ഒരു ഹായ് പറയാൻ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്' അത് പറയുന്നതിനിടെ അവൻ ഫോണിലെ ഗാലറിയിൽ നിന്ന് ചുവന്ന ചുരിദാർ അണിഞ്ഞ, മെലിഞ്ഞു സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ഫോട്ടോ എനിക്ക് കാണിച്ചു തന്നു. ഇടത്തെ കവിളിലെ മറുക്ക് അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിന് മാറ്റ് കൂട്ടുന്നത് പോലെ...

'ഇനി എങ്ങോട്ടാണ് ദീദി പോകേണ്ടത്? രാം ഛായും ലക്ഷ്മൺ ഛായും പോയാലോ?' ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ് കാറിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു കയറുമ്പോൾ നവീൻ ചോദിച്ചു.

'ഇന്നിനി എവിടെയ്ക്കുമില്ല... തിരികെ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് പോകാം...'
മറ്റൊരിടത്തേയും ഓർമ്മകൾ കൊണ്ടിന്നത്തെ ദിവസം മലിനപ്പെടുത്താൻ ഇഷ്ടമില്ലാതെ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'നാളെ ഞാൻ വരണോ ദീദി?' ഹോട്ടലിന്റെ ലോബിയിലേയ്ക്ക് വണ്ടി തിരിക്കുന്നതിനിടെ നവീന്റെ ചോദ്യം വന്നു.

'രാവിലെ വരു... എവിടെ പോകണമെന്ന് നാളെ തീരുമാനിക്കാം!'
ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത എന്റെ മറുപടി അവനെ അർദ്ധതപ്പെടുത്തിയോ?

തിരികെ റൂമിലെത്തി അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങളുടെ നിർവൃതിയിൽ ഒന്നു മയങ്ങി... കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ സന്ധ്യയായിരിക്കുന്നു... അസ്തമയ സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ ഋഷികേശിനു മുകളിൽ സ്വർണ്ണ ചാമരം വീശി നിന്നു...

മെല്ലെ പുറത്തിറങ്ങി... നിരത്തിൽ അധികം തിരക്കില്ല... ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്ത കാലുകൾ അടുത്തുള്ള ഗംഗാ നദിയുടെ ബീച്ചിലാണ് കൊണ്ടെത്തിച്ചത്...

വെളുത്ത പഞ്ചസാരമണൽ കാലുകളെ വാരിപ്പുണർന്നു... ആളുകളൊഴിഞ്ഞ ബീച്ചിലെ പാറക്കല്ലിൽ ഗംഗയുടെ ഓളങ്ങളുടെ താളത്തിലലിഞ്ഞു എത്ര നേരമിരുന്നു എന്നോർമ്മയില്ല... അഞ്ജലിയുടെ ഫോൺ കോൾ ആണ് സ്വബോധത്തിലേയ്ക്ക് മടക്കി കൊണ്ടു വന്നത്... സ്വർണ്ണവർണ്ണം മാറി ചുറ്റും ഇരുട്ട് പരന്നിരിക്കുന്നു...

'തിരികെ വിളിക്കാം' എന്നു മെസേജ് അയച്ച ശേഷം പതിയെ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് നടന്നു...

പുസ്തകത്തിൽ അഭയം പ്രാപിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അത്താഴം ഒരു ജൂസിലൊതുക്കി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു... ആദ്യമായി കട്ടിലിന്റെ മറുവശത്തെ ശൂന്യതയെ ഭയക്കാതെ! രാവീന്റെ നിശബ്ദത നാളിതുവരേ കേട്ടതിലേറ്റവും ഹൃദ്യമായ സംഗീതം പോലെ തോന്നി... നിദ്രയുടെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ കൺപോളകൾ കുമ്പിടാത്തതു...

അതിരാവിലെ തന്നെ എഴുന്നേറ്റു... ഒരു ചായയുടെ അകമ്പടിയോടെ, അന്ന് പോകാനുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്കായി ഇന്റർനെറ്റിൽ പരതി... ആദ്യം തേടി വന്ന ഉത്തരം തന്നെ മനസ്സിലാക്കി - റാഫ്റ്റിങ്! ഗംഗയുടെ താളത്തിൽ ഒരു പൊങ്ങു തടി പോലെ ഒഴുകാൻ ഉള്ളം കൊതിച്ചു... സാധ്യമെങ്കിൽ റാഫ്റ്റ് ചെയ്യണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു നവീനായി ലോബിയിൽ കാത്തിരുന്നു...

നവീന്റെ ഏതോ സുഹൃത്ത് വഴി ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് റാഫ്റ്റിങ്ങിന് സീറ്റ് ബുക്ക് ചെയ്തു... ഉച്ചയാവാൻ സമയമൊരുപാട് ബാക്കിയുണ്ട്... അത് വരെ വെറുതെ ഊര് തെണ്ടാൻ തീരുമാനിച്ചു. കഴിയുമെങ്കിൽ അഞ്ജലിക്കായി എന്തെങ്കിലും വാങ്ങണം.

രാം ചുരുലയ്ക്കടുത്തുള്ള മാർക്കറ്റിലേയ്ക്കാണ് നവീൻ തന്നെ കൊണ്ടുപോയത്... പെർഫ്യൂം വിൽക്കുന്ന നല്ല കട കാണിച്ചു തന്നതും, വില പേശിയതും അവനാണ്. വില കുറപ്പിയ്ക്കാനുള്ള അവന്റെ അദ്ധ്വാനം കണ്ടപ്പോൾ ഒരു വേള ഞാൻ അവന്റെ സഹോദരി തന്നെയാണെന്ന് തോന്നിപ്പോയി... ഹൃദയാകൃതിയിലുള്ള മുല്ലപ്പൂവിന്റെ ഗന്ധം 2 കുപ്പി ഗിഫ്റ്റ് റാപ്പ് ചെയ്തു വാങ്ങി...

പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കുപ്പി നവീനെ ഏൽപ്പിച്ചു. പകച്ച കണ്ണുകളുമായി അവൻ എന്നെ നോക്കി സ്തംഭിച്ചു നിന്നു...

'വിശാഖയ്ക്ക്... ദീദിയുടെ ഗിഫ്റ്റ്...' ചെറു ചിരിയോടെ ഞാനത് പറയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ ചെറുതായി നനഞ്ഞു തിളങ്ങിയോ? എന്റെ ഹൃദയം നനഞ്ഞിരുന്നു... പുതുജന്മത്തിലും ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്നു തോന്നി...

കാറിലേയ്ക്ക് നടക്കുമ്പോഴാണ് ഇടത്തു വശത്തായി മ്യൂസിക്കൽ ഇൻസ്ട്രുമെന്റുകൾ വിൽക്കുന്ന ചെറിയൊരു കട കണ്ടത്. ഒരു മാത്ര നിശ്ചലമായ ശേഷം കാലുകൾ അറിയാതെ അങ്ങോട്ട് ചലിച്ചു...

ഇടപാടുകാർ ആരുമില്ല!

ഹാർമോണിയവും തബലയും നിറഞ്ഞ ആ കടയിൽ ഒരു കോണിലായി വളരെ കുറച്ചു ഗിറ്റാറുകൾ മാത്രം തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു...

ഉദരത്തിൽ, സൗണ്ട് ഹോളിനു ചുറ്റുമായി ചെറിയ ഡിസൈനുകളുള്ള ഒരു അക്കൊസ്റ്റിക് ഗിറ്റാർ ആണ് ആദ്യം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത്. ഒരു മാധിക വലയത്തിൽ പെട്ടത് പോലെ അത് കയ്യിലെടുത്തു... ഏറെക്കാലത്തിന് ശേഷം ഗിറ്റാറിന്റെ തന്ത്രികളിൽ തൊട്ടപ്പോൾ ഉടലാകെ വൈദ്യുതി പടർന്നത് പോലെ... അൽപ്പനേരം കണ്ണുകളടച്ച് മെല്ലെ ആ തന്ത്രികളെ തൊട്ടുണർത്തി... ചുറ്റും സംഗീതം നിറഞ്ഞു...

എന്തുകൊണ്ടോ ആ ഗിറ്റാർ തിരിച്ചു വെയ്ക്കാൻ തോന്നിയില്ല. വില പേശാനൊരുങ്ങിയ നവീനെ തടഞ്ഞു കൊണ്ട് കടയുടെ ചോദിച്ച കാശു കൊടുത്തു പുറത്തിറങ്ങി... സന്തോഷത്തിന് ഒരിയ്ക്കലും വിലയിടാനാവില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു... വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്യമായി സ്വന്തമായി ഒരു ഗിഫ്റ്റ്... ഏറെ കൊതിച്ച സമ്മാനം... ഹൃദയം സംഗീതത്തിലലിയാൻ കൊതിച്ചു... മെല്ലെ ആ ഗിറ്റാർ ഒന്നുകൂടി ചേർത്തു പിടിച്ചു...

മറൈൻ ഡ്രൈവ് മുതൽ ശിവപുരി വരെയുള്ള റാഫ്റ്റിങ് പുതിയൊരു അനുഭവമായിരുന്നു... ഒരു തൊട്ടിലിലെന്നവണ്ണം ഗംഗാ മയ്യാ ഞങ്ങളുടെ വഞ്ചിയെ താരാട്ടു പാടി നെഞ്ചോട് ചേർത്തു... ഒന്നര മണിക്കൂറിൽ 10 കിലോമീറ്റർ ദൂരം ഗംഗയിൽ ഊഞ്ഞാലാടി തുഴഞ്ഞു... ഗംഗയുടെ കുസൃതിയും, ശാന്തതയും, രൗദ്രഭാവവുമെല്ലാം അറിഞ്ഞ് ഉടലാകെ തളർന്നെങ്കിലും, കരയ്ക്കു കയറുമ്പോൾ വിശ്വം കീഴടക്കിയത് പോലെ തോന്നി...

'റാഫ്റ്റിങ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ ദീദീ?' എന്റെ സന്തോഷം കണ്ട് നവീൻ ചോദിച്ചു...

'വളരെയേറെ...' ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു...

'ദീദീ എന്നാണ് മടങ്ങുന്നത്?'

മടക്കയാത്ര എന്ന ചിന്ത തന്നെ അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നത്... ജ്വഷികേശിലെത്തിയിട്ട് ഇത് മൂന്നാം ദിവസമായിരിക്കുന്നു.. പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരമാണ് മടക്കയാത്രയ്ക്കുള്ള ടിക്കറ്റ്...

'രണ്ട് ദിവസം കൂടി കഴിഞ്ഞ്!' അങ്ങിനെയാണ് വായിൽ വന്നത്. എന്തോ ഒന്ന് ഈ മണ്ണിലേയ്ക്ക് തന്നെ ചേർത്തു വയ്ക്കുന്നുവോ?

'ദീദീ ദേവപ്രയാഗിൽ പോയിട്ടുണ്ടോ?' ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് വണ്ടിയോടിക്കുന്നതിനിടെ നവീൻ തിരക്കി...

'അവിടെ എന്താണ് പ്രത്യേകത?'

'അളകനന്ദയും ഭാഗീരഥിയും കൂടി ചേർന്ന് ഗംഗയായി ഒഴുകുന്നത് അവിടെ നിന്നാണ്...'

'നാളെ അവിടെ കൊണ്ടുപോകാമോ?' ഗംഗയുടെ സംഗമ സ്ഥാനം! ആ ഒരു കാരണം മാത്രം മതിയായിരുന്നു എനിക്കാ ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ... റാഫ്റ്റിൻ അത്രമേൽ ഗംഗയെ എന്ന്നോടു ചേർത്തിരുന്നു...

പിറ്റേന്ന് അതിരാവിലെ തന്നെ ഞങ്ങൾ ദേവപ്രയാഗിലേയ്ക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു... വഴിയ്ക്ക് കഴിക്കാനായി നവീൻ ചില പഴങ്ങൾ കരുതിയിരുന്നു...

ഒരു വശത്ത് താഴെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന വെള്ളി നൂലു പോലെ ഗംഗാ നദി ഇടയ്ക്കിടെ ദർശനം തന്നുകൊണ്ടിരുന്നു... മറുവശത്ത് ചെങ്കുത്തായ പാറകൾ റോഡിലേയ്ക്ക് എത്തി നോക്കി നിന്നു കഥകൾ പറഞ്ഞു...

പ്രയാഗ് അടുക്കും തോറും പ്രകൃതിയുടെ ഭാവം മാറി വന്നു... അകലെയായ് മലനിരകൾ പല മടക്കുകളായി തെളിഞ്ഞു വന്നു... 3 മണിക്കൂർ കൊണ്ട് എൻ എച്ച് 7 ന്റെ ചുരുളുകളെഴിച്ചു ഞങ്ങൾ ദേവപ്രയാഗിലെത്തി...

വലതു വശത്തായി കരയെ മൂന്നായി മുറിച്ചിട്ടു കൊണ്ട് നദികൾ സംഗമിക്കുന്നു... ഇരു നിറങ്ങളിലുള്ള ഭാഗീരഥിയും അളകനന്ദയും ഒന്നു ചേർന്ന് ഐക്യത്തോടെ നിറങ്ങൾ കലരാതെ സ്വച്ഛമായി ഒഴുകുന്നു... ഗംഗയായി മാറിക്കൊണ്ട്...

കാറ്റ് പാർക്കു ചെയ്ത ശേഷം ഭാഗീരഥിയ്ക്കു കുറുകെയുള്ള ഇരുമ്പിന്റെ തൂക്കുപാലം കടന്നു... ഓരോ ചുവടിലും അത് ചെറുതായി കുലുങ്ങുന്നത് പോലെ... ബാഹ് ബസാറിന്റെ ഭാഗമായ ഇടുങ്ങിയ ഒരു തെരുവിലെയ്ക്കൊന്നെന്നതിയത്... വഴിയ്ക്കിരുവശത്തുമായി ചെറിയ ചെറിയ കച്ചവട സ്ഥാപനങ്ങൾ... ആൾത്തിരക്കൊഴിഞ്ഞു സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാരെ കടന്ന് താഴേയ്ക്കുള്ള വഴിയെ മുന്നോട്ട്! രഘുനാഥ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരം തലയെടുപ്പോടെ ഉയർന്നു നിന്നു ഞങ്ങൾക്ക് വഴി കാട്ടി...

താഴേയ്ക്കുള്ള നിരവധി പടികളിറങ്ങി സ്നാന ഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നു... ഇരുവശത്തു നിന്നും ഒഴുക്കിന്റെ മുഴക്കം കാതിലിറച്ചു കയറി...

സ്നാന ഘട്ടത്തിലെ ചങ്ങലയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് മെല്ലെ പാദങ്ങൾ നനച്ചു... സൂചി കുത്തുന്ന പോലെയുള്ള തണുപ്പ് ഒരു തരിപ്പായി ഉടലാകെ പടർന്നു...

പതിയെ താഴേയ്ക്കിറങ്ങി ദീർഘമായൊരു ശ്വാസമെടുത്ത ശേഷം ഗംഗയിൽ മുങ്ങി നിവർന്നു. ഒരു നിമിഷം ശാപമോക്ഷം ലഭിച്ച അഹല്യയാണ് താനെന്നു തോന്നി... പൂർവ്വജന്മത്തിന്റെ സ്മാരകമായി കാലപാശം പോലെ കഴുത്തിൽ ചുറ്റിയിരുന്ന താലിയൂരി ഇന്നലെകളുടെ ഓർമ്മകളുടെ കൂടെ ഗംഗയിലേക്കെറിഞ്ഞു...

തിരിച്ചു കയറുമ്പോൾ എങ്ങു നിന്നോ ഒരു കുളിർ കാറ്റ് വന്നു തഴുകി കടന്നു പോയി... ചുണ്ടുകളിലപ്പോൾ മറ്റൊരു ബീറ്റിൽസ് ഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ തങ്ങി നിന്നിരുന്നു... "Here comes the sun..."